

Krustaceļš (V) "UPURIS"

IEVADS

Hostija nozīmē upuris. Pirms Jēzus salika upurī savu dzīvi uz krusta, Viņš to pašu mistiskā veidā izdarīja Pēdējo Vakariņu laikā, bet tagad - katrā sv. Misē. Šī krustaceļa laikā lūkosimies uz Jēzu, uz Jēzu Euharistijā, sv. Misē, sv. Komūnijā, tabernākulā.

1. stacija. Jēzus notiesāts uz nāvi.

Pēc vientuļas nakts cietumā, atstātībā, Jēzus tika netaisnīgi notiesāts uz krusta nāvi.

Mēs arvien varam atnākt naktī - gan dabiskajā, gan garīgajā, - atnākt pie Jēzus tabernākulā, lai padalītos ar Viņu tajā, ko mēs pārdzīvojam.

Tomēr sagādāsim Viņam lielāku prieku, ja pavadīsim kādu laika sprīdi kopā ar Viņu pat klusumā, aizlūdzot par tiem mūsu nabaga brāļiem, kuri ar saviem grēkiem it kā kliez: "Sit Viņu krustā!"

2. stacija. Jēzus ņem savu krustu.

Krusts tiek uzlikts Jēzum uz pleciem. Smagāka kā krusts bija apziņa, ka Viņa Mīlestības virsotne - Euharistija - tik daudziem liksies nevajadzīga, smieklīga, neizprotama.

Ja vēlamies Jēzum palīdzēt nest Viņa krustu, tad vislabākais veids, kā to darīt, ir vienoties ar Viņu sv. Komūnijā, upurējoties Tēvam kopā ar Viņu. Tad tu nenesīsi krustu viens ...

3. stacija. Jēzus krīt zem krusta.

Viņš nokrīt, jo trūkst spēka; apkārtējiem tas ir pilnīgi vienaldzīgi. Viņš ir ieslēdzies tabernākulā, Mīlestības mudināts, bet cilvēki, pat tie, kuri atnāk uz baznīcu, tik bieži pret to ir vienaldzīgi.

Gandarīsi Viņam par šo vienaldzību, ja, ienākot Viņa namā, atcerēsies Viņa patieso klātbūtni šeit un pateiksies Viņam par to, ka Viņš ir palicis ar mums.

4. stacija. Jēzus sastop savu māti.

Nevarēdama Jēzum palīdzēt krustaceļa laikā, Marija ļoti cieta.

Kopš Uzņemšanas debesīs viņi arvien ir kopā. Tomēr Marija ir bezspēcīga, ja nelūdzam viņu iemācīt mums vienoties ar Jēzu Euharistijā, ja nealkstam viņas klātbūtnes; ja, pieņemot sv. Komūniju, neaicinām Mariju pieņemt Jēzu kopā ar mums mūsu sirdīs. Aicināsim Mariju mācīt mums lūgties un pateikties sv. Misē, jo Viņa taču to prastu izdarīt daudz labāk par mums.

5. stacija. Kirēnes Sīmanis palīdz Jēzum nest krustu.

Sīmanis tika varasvīru piespiests palīdzēt Jēzum. Viņš nedarīja to labprātīgi. Jēzu tas sāpināja, tāpat kā šodien Viņu sāpina tās sv. Komūnijas, kad cilvēki Viņu pieņem pienākuma, tradīcijas vai baiļu dēļ, bet ne aiz mīlestības. Euharistija ir Mīlestības sakraments. Par Mīlestību jāatmaksā ar mīlestību! Ar ko gan vēl citu cēlāku būtu pietiekoši Jēzum atmaksāt par Viņa Mīlestības Upuri, kuru Viņš katru dienu atjauno bezasiņainā veidā uz mūsu draudžu altāriem? Viss paies, tikai mīlestība paliks mūžīgi, kas turpināsies arī debesu Euharistijā.

6. stacija. Veronika.

Veronika izrādīja Jēzum mīlestību tā, kā prata. Viņam svarīgākas ir cilvēka alkas mīlēt. Tālab dāvāja Veronikai uz sviedrauta savas izmocītās sejas nospiedumu.

Mums Viņš vēlas dot ko vērtīgāku, vēlas, lai Viņa dievišķi - cilvēciskā dvēsele iespiestos mūsu dvēselēs, Viņš vēlas pārveidot mūs sevī. Lai tas notiktu, palīdzēs mūsu piedalīšanās sv. Misē, ikdienas sv. Komūnija, adorācija. Tas, ka kļūsim arvien līdzīgāki Viņam, būs Viņa atbilde uz mūsu, var likties - tik niecīgo, mīlestību.

7. stacija. Otrais kritiens.

Krītot, palīdzības vietā Jēzus saņēma nicinājumu un zaimus. Esot starp mums svētajā Hostijā, mīlestības vietā Viņš sastopas ar ticības trūkumu, svētzadzībām, vienaldzību.

Ja vēlies par to gandarīt, piedalies sv. Misē, kaut esi noguris, nevesels, pieņem sv. Komūniju, kaut liekas, ka esi atsalis un nejūti Viņa klātbūtni; atnāc uz adorāciju, kaut tev ir maz laika, spēka un nepavisam nav vēlmes lūgties. Atnāc, jo Viņš gaida!

8. stacija. Jēzus mierina raudošas sievietes.

Sievietes izrādīja Viņam līdzjūtību vārdos, ar asarām. Viņš pieņēma labprātīgās mīlestības zīmi. Viņas jau agrāk bija redzējušas Jēzu un dzirdējušas Viņa mācību.

Bet es? Ik dienas saņemu daudzkārt vairāk - VIŅU PAŠU! Tādēļ par maz ir ar vārdiem liecināt, ka Viņu mīlu, jāiet tālāk. Par mīlestību ir jāliecina, un vislabāk to liecinās paklausīga Viņa gribas pildīšana.

9. stacija. Jēzus trešo reizi pakrīt zem krusta.

Viņa spēki bija izsmelti. Jēzus atradās uz fiziskas izturības spējas galējās robežas. Spēku sniedza vēlme izpildīt Tēva gribu, būt ar Viņu pilnīgi vienotam.

Jo pilnīgāk, patiesāk gribam Viņam gandarīt, jo biežāk jāatceras par nepieciešamību IET KOPĀ AR VIŅU.

Vienotības ar Viņu avots ir sv. Mise, sv. Komūnija. Tavu šīs dzīves krustaceļu tev palīdzēs izturēt spēks, kuru vari pasmelties Euharistijā .

10. stacija. Jēzum novelk drēbes.

Viņam tika atņemts viss, izņemot Viņa cilvēcību un nomocīto ķermeni. Hostijā Viņa Mīlestība iet vēl tālāk - tajā Viņš ir noslēpis gan dievišķīgu, gan cilvēcisko dabu.

“Vai gribi man sekot?” - Jēzus jautā. “Kļūsti arvien stiprāks, pazemīgāks, paslēpies manī... ! Ļauj, lai cilvēki tevi neievēro, iet garām. Lai ar mani tev pietiek...!”

11. stacija. Piekalšana krustā.

Viņš bija absolūti bezspēcīgs. Apkārtējie varēja darīt visu, ko vien vēlējās. Tieši tāpat ir ar Jēzu, apslēptu Vissvētākajā Sakramentā.

Aiz mīlestības uz Jēzu mums jāļaujas, lai ļaudis sit krustā mūs ar savu rīcību, prasībām, neizpratni. Jo ciešāk vienosimies ar Kristu sv. Komūnijā, jo labāk, tīrāk pratīsim mīlēt mūsu tuvāko jeb, pareizāk, Jēzu viņos.

12. stacija. Nāve pie krusta.

Katra sv. Mise ir Jēzus nāves Golgātā atkārtojums. Agonijas laikā pie krusta Viņš pilnīgi atdevās Tēvam. Nedomāja par sevi, bet tikai par Tēva slavu un dvēseļu pestīšanu.

Visauglīgākā mūsu piedalīšanās sv. Misē būs tad, ja PILNĪGI atdosim Viņam savu gribu, līdz pat pazušanai Viņā.

13. stacija. Jēzu noņem no krusta.

Vissvētākā Māte saņem mirušā Dēla ķermeni, lūkojas uz to ar lielu mīlestību. Un, lai gan Jēzus vairs necieš, viņa jūt līdzī, no jauna izdzīvo Viņa ciešanas.

Mēs adorācijas laikā lūkojamies uz pārveidotu, Gara atdzīvināto Miesu, kurai pienākas vēl lielāks gods, pielūgsmes, mīlestība.

Mēģināsim arī sausuma brīžos, neko nejūtot, atzīties: “Kungs, es ticu, ka Tu tas esi...” Tā darot, gandarām Viņam, gandrīz piespiežam Viņa žēlsirdīgo Mīlestību atklāties nabaga grēciniekiem.

14. stacija. Jēzus guldīts kapā.

Pēc fiziskās nāves Viņa ķermenis tiek guldīts kapā. Jēzus ilgojas, lai mēs nebaidītos no nāves. Viņš priecāsies, ja pēc sv. Komūnijas pieņemšanas pateiksim, ka esam gatavi uz jebkuru nāvi, kāda mūs sagaida. Vēl vairāk, ja pateiksim, ka priecājamies, gaidot to mirkli, kad mūžībā sastapsimies ar Viņu un kļūsim viens gars un viena dvēsele ar Pestītāju visā bezgalīgumā.